

niki našemu milemu narodu v časni in večni prid. —  
Priporočamo tudi prav lepo nabiro za Janežičev  
spominek!

V Celovcu 10. decembra 1869.

Družbin odbor.

## Slovansko slovstvo.

\* „Jezičnika“ ali „pomenki o slovenskem pisanji“, ki ga spisuje prof. J. Marn, prišlo je 7. leto na svetlo. Ta tečaj nadaljuje slovarček od črke **L** (z besedo „lagvica“) in sega do črke **R** (do besede „raka“). Zvezki 6. 7. in 8. v tej obliki bodo tedaj slovarček, ki bode po Miklošičevem staroslovenskem slovarju dobro razložil in razjasnil marsiktero staro in novo besedo tudi novoslovenskim pisateljem. Ker smo si v svesti, da bodo oni, ki imajo že prejšnje zvezke tega zanimivega učnega dela v rokah, radi segli tudi po tem najnovejšem tečaju, zato jim naznanjamo, da tudi „Jezičnika“ 7. leto se nekoliko natisov dobiva pri gosp. spisovatelju.

\* „Correspondance slave“ — tako se imenuje časopis, ki izhaja v Pragi dvakrat na teden in zagovarja v francoskem jeziku interese posebno avstrijskih Slovanov. Akoravno se posebno ozira na Čeho-Slovane, opazuje in brani tudi druge Slovane. Ta časopis je nam še posebne važnosti zato, da izhaja v jeziku, ki ga celi izobraženi svet govori; mi Slovani smo imeniten narod, ki ima še veliko prihodnost, zato treba, da ves svet pozna naše razmere, naše reve, kajti iz poznanja izvira sočutje, in iz sočutja pripomoč. Ker pa je francoski jezik prvi jezik na svetu, po katerem vsaka stvar gré križem po svetu, tedaj je očitna velika važnost časniku „Correspondance slave“ za nas Slovane. Treba tedaj, da ga tudi Slovenci podpiramo; zato naj bode vsem francoskega jezika zmožnim Slovencem živo priporočen. Cena mu je za celo leto 12 gold., na četrto leta 3 gold. Naroča se v Pragi (v Ružovih ulicah št. 952).

## Vrtec lepoznavski.

### Zaklad na Hudem polji.

Golak je vrh najviši kedanjih Belih gor,  
Pod njim na vzhodnji strani ravnina, polje skor;  
Kmet „Hudo polje“ pravi jej še današnji dan,  
In ne stori stopinje na njo, če ni prigan.

Če prašaš ga: Kaj plašiš ravnine krasne se?  
Pokaže grobljo s prstom, rekoč: Te strah me je,  
Na njej v slednjem ščipu, če jasne so noči,  
Velika, bela žena zamišljena sloni.

Pred njo je prt razgrnjen, na njem srebrá, zlatá,  
Da ž njima otovoril bi konja petkrat dva;  
Pa veš, da dotakniti se ju le tisti sme,  
Ki, kaj pohlèp, zavid je, še čisto nič ne vé.

Gorjé mu pa, ki ena teh strast mu v srci tli,  
In bliža se zakladu, ki ona ga suši,  
Pohlevna, krotka zdajci postane srden zmaj,  
Ki mahoma požrè ga, če ne zbeží nazaj.

Glej! tam nad Mrzlo rupo, kjer pustih podrtin  
Več ko desetkrat sto let ovija se bršlín,  
Je grad bil, lep in trden, lastnik njegov bogat,  
Da para bi mu hodil zastonj po svet' iskat.

Pod gradom pa je bila lesena kočica,  
V njej vdova zapuščena in otročiča dva;  
Pred njo vrtiček, da bi ti ga zakrila dlan,  
Za njo pa hlevce, kozi edini še tesan.

Pri tem imetji, vem, da si misli marsikdo,  
Je pač pogosto vsega družini manjkalo;  
Al skrinja hrane polne, po koči čedno vse,  
Pričuje, da nobeden ne ve, kaj reva je.

Grajščak v zidovji svojem si belil je glavó,  
Kje jemlje vdova hranó, vse drugo tak lepó;  
Vrtiček ino koza, če še po sreči gré,  
Ne neseta jej tega, mož modri dobro vé.

En dan gredoč iz gozda pred vdovo postojí,  
Jej vošči srečo, ter jej omeni, da želí  
Izvedeti, kje vendar zakladi jej cvetó,  
Da brani reve sebe in svoje vse lahkó.

In ona, ki pohlepa, zavida ne pozná,  
Pové iz srca rada, kje je dobrotnica,  
Ki jih tak brhko hrani, in to že mnogo let,  
Da hranjenim se čudi prav ves ondotni svet.

Na Hudem polji, pravi, vam groblja znana je,  
Sicer je druge strah je, al mene nikdar ne;  
Tje grem o slednjem ščipu, in to ob polnoči,  
Poprosit bele žene, ki tam na njej sloní.

Prijazna mi da vselej al srebra al zlatá,  
Ker vé, da ga bo treba do ščipa družega;  
Tam mi cvetó zakladi, in to že mnogo let,  
Da branim reve kočó, in čudi se mi svet.

Ko slepec bi spregledal, bi bolj vesel ne bil,  
Mim tega bogatina, da je iz nje izvil,  
Kar davno že in hlepno je želel vedeti,  
In mu ni dalo spati že toliko noči.

Nemiren se spreha pred gradom drugi dan,  
Ko jame se mračiti, strmi pa v ono stran,  
Kjer vé, da izzad hribov mu prisijalo bo  
Čez neke ure ščipa srebernega koló.

Ko vse vse mu prisije, in svitle so stezé,  
Nevtegoma napravi se h groblji, ino gré  
Tak urno, da bi menil, da nese ga vihar,  
Ker se boji muditi, in bo dvanajst lih kar.

Prispevši na ravnino zagleda kupa dva,  
Ki se ko dva plamena ponoči svetita,  
Da eden zgol srebro je, in eden pa zlató,  
Ko stopi malo bliže, razloči prav tankó.

Ko misli: dva koraka, in ves zaklad je moj,  
Zavpije bela žena: Predrzní grabež, stoj!  
In ko zapazi, da je postala srden zmaj,  
Ki žuga va-nj se speti, spusti se v tek nazaj.

Napné vse sile, teče, kar ga nogé nesó,  
Za njim pa zmaj srditi, ko lovec za zverjó;  
Pa vem, da bi do grada pritekel živ ne bil,  
Ko ta blesk svita zmaja ne bil bi ukrotil.

Za mizo bega spehan in groze zvit sedí;  
Vesel da vidi solnce, ki čisto prisvetí,  
Zaklinja in rotí se, si vošči vse gorjé,  
Če še kedaj po mraku spod svoje strehe gré.

Kar vdova zadovoljna, hvaležna umrla je,  
Ga bilo ni, da bil bi tje k groblji upal se,  
Zató pa žena v miru, če jasne so noči,  
Pri njej o slednjem ščipu zaklad svoj še suši.

Fr. Svetličič.